U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce V. B.,** proti **žalovanému Ministerstvu obrany ČR,** se sídlem Tychonova 1, 160 00 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z roku 2000 o nevydání potvrzení podle ustanovení § 5 zákona č. 34/1946 Sb,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce **s e o s v o b o z u j e** od placení soudních poplatků.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce si podal žalobu proti Ministerstvu obrany ČR o přezkoumání jeho rozhodnutí z roku 2000 datovanou dnem 1. 12. 2002, kterou adresoval Nejvyššímu správnímu soudu v Brně a dne 6. 12. 2002 jako doporučenou zásilku zaslal na tuto adresu. Protože Nejvyšší správní soud v Brně byl zřízen zákonem č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) až s účinností od 1. ledna 2003, pošta doslala tuto písemnost Ministerstvu spravedlnosti ČR, samostatnému oddělení pro zřízení Nejvyššího správního soudu, se sídlem Jezuitská 1, Brno. Uvedené oddělení Ministerstva spravedlnosti ČR podání žalobce zaslalo doporučeně dne 16. 12. 2002 Vrchnímu soudu v Praze s tím, že mu podání bylo zasláno omylem. Vrchní soud v Praze obdržel uvedenou žalobu dne 18. 12. 2002 a dne 2. ledna 2003 ji postoupil nově vzniklému Nejvyššímu správnímu soudu v Brně podle ustanovení § 132 s. ř. s. k dokončení řízení.

V uvedené žalobě, která je podepsána žalobcem a na které je bez dalšího, tj. bez připojení písemné dohody o plné moci udělené advokátovi v této věci, označen jako zástupce žalobce JUDr. Ivo Danielowitz, advokát se sídlem v Táboře, žalobce uvádí, že v roce 1986 před odchodem do starobního důchodu podal žádost o vydání osvědčení podle zákona č. 255/1946 Sb., tato žádost však byla zamítnuta. V roce 2000 podal žalovanému žádost o vydání potvrzení podle zákona č. 34/1946 Sb., která byla rovněž zamítnuta. S postupem Ministerstva obrany ČR žalobce nesouhlasil, neměl však možnost se odvolat u nezávislého

orgánu. Podle názoru žalobce je jeho účast v boji za osvobození prokazatelná a naplňuje ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 34/1946 Sb. Protože jsou v současné době vznášeny pochybnosti o existenci partyzánské jednotky „Z.“, přikládá žalobce doklady o její existenci. Na základě uvedených skutečností žalobce žádá soud, aby partyzánské jednotce Z. byl ponechán tento název a byla zapsána do historických materiálů příslušného ústavu, dále aby posoudil, zda má žalovaný právo derogovat zákon č. 34/1946 Sb. a nahradit jej zákonem č. 255/1956 Sb., poté má soud odpovědět na otázku, proč se doba služby v partyzánské jednotce nezapočítává podle ustanovení § 4 zákona č. 34/1946 Sb. a konečně žádá, aby soud rozhodl (resp. sám vydal) o vydání potvrzení podle ustanovení § 5 zákona č. 34/1946 Sb. „s platností od roku 1986“.

Nejvyšší správní soud v Brně, který podle ustanovení § 132 s. ř. s. převzal věc k dokončení od Vrchního soudu v Praze, se především zabýval včasností podání žaloby a též její přípustností.

Pokud jde o včasnost podání žaloby, žalobce uvádí, že mu jde o přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného z roku 2000, neboť v té době neměl možnost se odvolat u nezávislého orgánu. Pokud žalobcem blíže nespecifikované rozhodnutí mělo povahu správního rozhodnutí, bylo podle ustanovení části páté o. s. ř. přezkoumatelné nezávislým soudem ve správním soudnictví, neboť s účinností od 1. ledna 1992 podle zákona č. 519/1991 Sb. podléhaly soudnímu přezkumu zásadně všechna rozhodnutí orgánů veřejné správy (s výjimkami v zákoně taxativně uvedenými). Protože žalobce měl možnost si podat žalobu k Vrchnímu soudu v Praze již v době vydání (doručení) rozhodnutí z roku 2000, je třeba v tomto bodě jeho žalobu považovat za evidentně opožděnou. Jeho požadavek na vydání osvědčení podle ustanovení § 5 zákona 34/1946 Sb. nelze proto akceptovat, navíc správně měla žaloba proti rozhodnutí žalovaného znít na zrušení napadeného rozhodnutí. Úprava žalobního petitu je však v současné době bezpředmětná vzhledem k opožděnosti podání žaloby.

Ohledně dalších požadavků žalobce na zachování jména partyzánské jednotky a jejímu zapsání do „historických materiálů“ žalobcem blíže neuvedeného ústavu, či požadavku posouzení výkladu žalovaného (žalobcem blíže nespecifikovaného) ohledně „derogace“ zákona č. 34/1946 Sb. zákonem č. 255/1946 Sb. a žádost o odpověď na otázku, proč se nezapočítává doba služby v partyzánské jednotce podle ustanovení § 4 zákona č. 34/1946 Sb., není soud ve správním soudnictví povolán k tomu, aby uvedené věci rozhodoval nebo odpovídal na otázky účastníků ohledně výkladu zákona – bez vazby na příslušné přezkoumávané rozhodnutí, respektive včasnou žalobu proti němu podanou. Soudy ve správním soudnictví, jak je již uvedeno, především přezkoumávají rozhodnutí orgánů veřejné správy na základě žalob fyzických nebo právnických osob, které tvrdí, že byly konkrétním rozhodnutím zkráceny na svých právech. Uvedené dotazy a žádosti žalobce nespadají do této kategorie, proto je návrh ohledně těchto žádostí nepřípustný.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ohledně soudního přezkoumání rozhodnutí žalovaného z roku 2000, je žaloba evidentně podána opožděně, když podle právní úpravy platné do konce roku 2002 (ustanovení § 250b/ odst. 1 o. s. ř.) měla být podána do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, přičemž zmeškání uvedené lhůty nebylo možno prominout. Žalobu proto musí soud odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro evidentní opožděnost, i když byla prostřednictvím oddělení Ministerstva spravedlnosti ČR správně doručena Vrchnímu soudu v Praze, který byl do konce roku 2002 věcně i místně příslušný k přezkoumávání rozhodnutí vydaných ústředními orgány státní správy (ustanovení

§ 246 odst. 2 o. s. ř.). Pokud jde o další návrhy žalobce, jak je shora uvedeno, jedná se o návrhy, které jsou podle zákona nepřípustné, proto je soud též odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě, že je žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Vzhledem k věku žalobce a skutečnosti, že je od roku 1986 ve starobním důchodu, osvobodil jej soud od placení soudních poplatků podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., proto soud na žalobci nepožaduje zaplacení soudního poplatku, který byl jinak splatný při podání žaloby. Soud od žalobce též nepožadoval doložení plné moci jím označenému zástupci, protože žaloba byla řádně podepsána žalobcem a od 1. ledna 2003 není při projednání žaloby v prvním stupni zastoupení advokátem povinné. Doplňování žaloby, vzhledem k důvodům pro její odmítnutí (viz shora), proto soud považoval za nadbytečné.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2003

JUDr. Marie S o u č k o v á
předsedkyně senátu